

SLOVENIJA

Uredništvo: Ljubljana, Tyrševa cesta št. 17

Naročnina četrtletno 15 Din

za pol leta 30 Din

za vse leto 60 Din

Posamezne številke 1.50 Din

Za inostranstvo celoletna naročnina 90 Din

Ljubljana, 20. novembra 1936.

Upravištvo: Ljubljana, Tyrševa cesta 17

Poštnočekovni račun:

Ljubljana št. 16.176

Rokopisov ne vračamo

Oglasi po tarifu

Tiska Zadruga tiskarna (M. Blejec) v Ljubljani

Prevrat

Če malo bistro ogledujemo razpoloženje slovenskih množic, slovenskega ljudstva in posameznega slovenskega človeka, hitro spoznamo, da prevzema slovensko občestvo še veliko bolj kot množice marsikaterih drugih evropskih narodov splošna nezadovoljnost in splošna negotovost. Ta nezadovoljnost je tako velika, da jemlje ljudem veselje do dela in do življenja. Goni jih v brezbriznost za svojo usodo in za usodo narodnega občestva. Stare slovenske zanesljivosti je vedno manj. Obrtnik ne dela predvsem zato, da bi napravil izdelek, ki bi mu bil v čast, ampak da bi hitro in lahko zaslužil, trgovec ne gleda pred vsem na to, da bi zadovoljil potrebe odjemalcev, ampak da bi hitro in dobro prodal čim večje množine blaga. Delavec ne dela več zato, da bi se z delom spravil naprej do večje blaginje, ampak zato, da se sproti preživi. Razumnik opravlja svoje delo mehanično brez višjih ciljev, tja v en dan. Dane besede nimajo ljudje več za sveto; kdor jo prelomi, ni zato več brez časti. Pohlep po tvrnem uživanju je objel tudi med nami ljudi, da ne mislijo več na prihodnost. Lahkomiselnost je znamenje časa. Obup se loteva tistih, ki jim je nesreča vzela zaslužek in delo. Tisti, ki pa imajo kruh, so topi za nesrečo bližnjega in bi mirno gledali, če bi zraven njih umiral človek od lakote. Za javne stvari se veliko ljudi sploh več ne briga in so za nje deveta dežela. Topost se jih prijema. Ljudska duševnost je

prišla iz ravnotežja.

Slovenskemu občestvu to bolno stanje škoduje bolj kot kakemu večjemu narodu, ki ga v trenutkih, ko se ga prijema malodušnost, obdrže na površju staro izročilo in v preteklosti nakopičene gospodarske dobrine. Pri nas Slovencih pa, ki smo izgubili v zadnjih 18. letih tri petine svojega, že prej primeroma skromnega narodnega premoženja in ki nam hočejo izbrisati vse naše izročilo ter vzeti s tem vse duhovne podlage za razvitek, je izguba duševnega ravnotežja lahko usodna za našo prihodnost. Slovensko občestvo se more obdržati in razviti le, če ima in če bo imelo **trdne nraavstvene podlage**, če bo vsak slovenski človek po svoji notranji moči popoln in zato nepremagljiv. Tako bo nepremagljivo in sposobno za vsak odpor in za vsa, tudi velika dejanja, slovensko občestvo, slovenski narod v celoti. Nraavstveno močan narod, čeprav je po številu še tako majhen, lahko doseže in tudi bo dosegel več kot še tako številen narod, če je ta na znotraj gnil in slaboten.

V zgodovini družbe in narodov so bili in bodo prelomi, ki poženo razvitek nazaj ali pa naprej. Prav tako kot so viharji in nevihte v naravi, so prelomi in prevrati v družbi in v narodnih skupinah, neizogibni in naradni. V človeški družbi se nabira nezadovoljnost s krivicami, ki jih delajo poklicani ali nepoklicani. Napetost raste počasi in na tihem dolgo časa. Niti revščina, niti socialne krivice same pa ne povzročujejo dejanskega odpora. Šele ko stvari dozore tako daleč, da nastane splošno prepričanje, da takó kot je, ne more iti dalje, ko se upre vsa ljudska pamet in se oglasi moralni čut vsega ljudstva, nastopi vihar. Prevrate povzroča zmeraj le nraavstveno prepričanje množic. Le nraavstveno prepričanje daje množicam moč, da trpe žrtve, o katerih ni gotovo, če bodo imele uspeh.

Nraavstvena revolucija,

t. j. odstranitev ljudi, ki so zakrivili razmere, ki bijejo ljudskim nraavstvenim načelom v obraz. Prepričani nasilne prevrate. Ljudstvo mora dobiti spet prepričanje, da še veljajo nraavstvena načela ter da je belo belo in črno črno, da pravica zmaga in da nizkotnost zadene kaznen. Kadar množice izprevidijo, da je krivica maščevana, dobe spet upanje, da je še pravica na svetu in da bo prihodnost boljša kot je bila preteklost. Upanje je jedro optimizma. Ljudstvo dobi spet

duševno ravnotežje.

Med slovenskim narodom se je nabralo v zadnjih letih toliko gnilobe in nraavstvenega strupa v javnosti, kakor prej nikoli. Tega duševnega ozračja niso ustvarili pravi slovenski ljudje, ampak ljudje, ki so jih spravile kvišku razmere. Vladali so ljudje brez nraavstvenih in brez umstvenih vrlin. Vsa javnost je dostikrat vedela, da se skriva za frakom večkrat navaden falot, ki so mu pa morali biti ljudje pokorni. Vedeli so vsi za goljufije, ki so bile narejene s tujim denarjem, oškodovanci so pa imeli jezike in roke zvezane. Ljudje, ki v prejšnjih časih nikdar ne bi mogli imeti kakšne vloge, so bili dostikrat na vrhu. Stvari, ki bi bile včasih onemogočile prizadetec za vselej, so pokrivali s plaščem pozabljenosti. Pošteni in zmožni ljudje so bili pritisnjeni v kot in so glodali suhe skorje. Šlo dostikrat ni za stvar, ampak samo za trmo in osebne koristi tistih, ki so vedrili in oblačili, ali pa tistih, ki so izrabljali razmere brez vsake vesti. To in tako ozračje je treba odpraviti.

Potegniti mora veter,

ki bo odnesel duh po gnilobi. Popolnoma napačno je razgrinjati plašč pozabljenja čez stvari in osebe, ki so teptale nraavstveni čut slovenskih množic in ubijale med nami vero v nraavni in pravni red. Delajo sicer že tu in tam preiskave in so že dognane stvari, ki bi jih marsikdo ne bil verjel. Zdi se nam pa, da so to le malote in da glavnih stvari še ni nihče zagrabil.

Treba je pa zaradi nraavstvenih zapovedi, ki so zapisane globoko v dušah poštenih ljudi,

Zadnji centralistični vzdihljaji

Naše propadanje in jugoslovanski centralizem.

Že dolgo je, kar je dvoje spoznal naš človek, prvič, da propada v Sloveniji in slovenstvu vse, zlasti njuna osnova, slovensko gospodarstvo, drugič pa vzročno zvezo med tem propadanjem in jugoslovanskim nacionalnim centralizmom. In to spoznanje mu je dalo samo na izber: ali da hira in propada Slovenija naprej in on z njo, ali pa da vrže centralistični jarem raz sebe, pa naj mu ga prinašajo skritega v kakršnokoli obliko ali besedo.

Jugoslovanski nacionalisti vedo za to spoznanje in težko jim je, kajti vedo tudi, da jim bo odklenkalo prej ali slej prav zaradi njega. Kajti v državi, ki ima ljudstvo v njej besedo, neizogibno ne more biti mesta za tiste, ki bi mu hoteli to pravico kratiti. Za biti jim torej gre. Ker pa niso nikoli čutili za ljudstvo in njegove skrbi, jih tudi ni skrbel za to, kaj bo z njim. Poglavito jim je skrb zase, pa magari za njimi potop. Zato bi hoteli vzdržati centralizem pri življenju za vsako ceno.

To pa je težko. Vzročna povezanost med našo stisko in jugoslovansko centralistično politiko je preveč očitna. Saj bi radi zavili, če bi šlo: federalisti, separatisti, slovenoborci, hrvatoborci — ti so krivi, če je tako. Ali križ je samo, da v teh osemnajstih letih vsi ti niso imeli nikoli odločilne besede, da pa so to besedo imeli zmeraj jugoslovenci, od vidovdanske ustave, vsiljene večini slovenskega in hrvaškega naroda, pa do današnjega dne. Tako torej ne gre. Zato poskušajo z grožnjami, ki jim tu pa tam dodajajo malo neresničnih trditvev, oblečenih v precej oguljeno statistično suknjo.

»Jutro« je sicer v tem pogledu postalo zadnje čase bolj previdno. Stvari se zelo čudno sučejo in njegovi »državniki« ne bi hoteli biti dokončno odrinjeni v nevhvaležno in nedonosno politično ničevnost. Zato se jugoslovenci, tisti namreč, ki doslej še nikjer v našem življenju nič ne pomenijo, a

poseči še veliko globlje

in tudi na takih krajih, kamor po navadi ni segala roka preiskovalcev. Res je, da je tako delo težavno, ker so krivci dostikrat že naprej uničili dokaze za svojo krivdo, je pa potrebno

zaradi zdravja slovenskega občestva

in zaradi prihodnosti slovenstva. Poklicati je treba javno vse poštene ljudi pri nas, da

pomagajo čistiti ozračje

ter da se ne skrivajo in ne pomagajo pokrivati gnolja, ampak da brez strahu sodelujejo.

Dognane stvari je pa treba

takoj javno pribiti,

da bodo za vse čase ostale v spominu.

Ne gre pri tem za maščevanje, ampak zato, da dobi slovenski človek spet vero v nraavstveno načelo, ki mora biti za slovenskega človeka in za vso slovensko skupnost prva podstava njene biti.

Šele ko se bo spet razgrinjal nad slovensko zemljo čist zrak brez duha po gnilobi, bodo vstale sedaj skrite moči iz ljudstva in bodo začele ustvarjati novo življenje. Današnji dan so zdrave moči slovenstva skrite. Ko bo čisto ozračje med nami, bo tudi naš preprosti človek dobil spet vero v delo in življenje. Dal mu jo bo

nraavstveni prevrat,

ki bo prekucnil in odstranil zajedavce in mrčes iz slovenskega narodnega telesa. Tisti, ki bodo ta prevrat izvedli, morajo stati nraavstveno visoko, poznati ne smejo sebičnosti in kakšnih postranskih namenov, ampak samo koristi splošnosti. Prepričani naj bodo s slovenskim idealizmom.

Za centralizem jim gre.

Že kako zastavlja nacionalno-centralistični tednik vprašanje, označuje neodkrito miselnost. Kajti od nekdanj so jugoslovenci istili federacijo z razpadom države, da bi tako zaznamovali vsakega federalista vnaprej za veleizdajalca. To nepošteno igro poznamo že iz časov vidovdanske ustave. Nič ne de, če bi morali biti po tej čudni logiki vsi Švicarji, vsi Anglosasi, vsi Američani, južni in severni, zgolj in sami veleizdajalci, torej sami izdajalci svoje lastne domovine. Kajti taka je pač jugoslovanska logika, da zanjo splošno veljavna načela logične misli in zdrave pameti ne veljajo. Vendar si pa zato ne damo jemati vsi drugi pravice, da ne bi vsake stvari presojali po logičnih zakonih, kakor jih daje normalni človeški razum.

In tole je drugi posebno priljubljeni polrazlog - polgrožnja jugoslovenov na naslov Slovencev, ki se jim je navsezadnje moralo zazdeti, da morajo centralizem odpraviti, če hočejo sploh živeti: federacija bo uničila vaše gospodarstvo, in slovenski človek ne bo vedel ne kam ne kod, če mu zaprete meje, da se ne bi mogel izseljevati na jug. Taka je tudi poglavitna vsebina omenjenega »Pohodovega« sestavka.

Kakor federalistom podtikajo jugoslovenci tudi federaciji same črne naklepe zoper slovensko gospodarstvo. Pred vsem ji podtika carinske meje. Sicer je tako previden, da že bolj h koncu govori o mogočnosti, da morebiti le ne pride do carinskih pregrad. Dejansko pa sloni vse umovanje na obstoju carinskih mej. Nič ne de, če nima nobena

najvidnejši možje rajha na zboru v Nürnbergu ponovili in jih še vedno ponavljajo.

Kakor nacistom ni všeč češkoslovaško-ruska zveza, tako jim je na poti tudi enaka zveza Francije z Rusijo. Bog ne daj, da iz kakih kulturnih razlogov! Ampak ker te zveze križajo mnoge račune, izražene v knjigi »Mein Kampf«. So pa še drugi načrti, nastali šele po rojstvu te knjige. Iz istih razlogov, kakor zoper ČSR, so začeli nacisti bobneči ogenj tudi zoper Francijo. Zašumel je ne samo časopisni gozd, grmeti je začelo tudi na shodih; da je tudi radio v službi te propagande, se razume ob sebi. Svarila so pretkano naslovljena v prvi vrsti na francoske vojaške kroge, ki jih nacisti imajo za nasprotno ljudski fronti. Opozarjajo jih na razne nevarnosti, češ: Če je Češko-slovaška zatisnila obe očesi, spametujte se vsaj vi. Dogodki v Španiji to najbolj potrjujejo. Ne bomo daleč od resnice, če izrečemo sumnjo, da se tudi gibanje grofa De la Roquea ne vzdržuje zgolj iz lastnih sredstev. Tudi v Franciji delujejo tajne sile od zunaj, ki naj ustvarijo pogoje za dogodke, kakor se odigravajo v Španiji. Za vsako ceno oslabiti položaj vlade na znotraj in na zunaj. V tej smeri se je delalo, ko še ni bil na čelu vlade Blum, in se bo nadaljevalo, pa naj ga nasledijo kdorkoli. Oporišče za to delovanje so ekstremne desničarske skupine, tudi tiste, »ki imajo srce na levi, a žep na desni strani«. Močna Francija s svojimi zavezniki je največja ovira izvedbi imperialističnih namenov tretjega cesarstva na slovenskem Vzhodu.

Za slovensko zemljo gre. Kljukasti nacizem jaha protiboljševiškega konjiča le, ker to laska mnogim skupinam, ki so si drugače nasprotni. Toda ni verjetno, da bo uspel s to svojo igro. Že zato ne, ker nacizem niti v svoji domovini ni tako homogen, kakor bi se rad pokazal svetu. Po nacističnem časopisju sodeč je tretje cesarstvo idejno kakor en mož. Ali kdor sodi po tem, je v hudi zmoti. Mišljenje milijonskih množic se ne da uravnjavati z ukazi. Množice nemškega ljudstva so še vedno iste, kakor so bile pred februarjem 1933. Pritisk je odpornost še stopnjeval. Takratne in poznejše »volitve« ne dokazujejo ničesar. Če bi bilo časopisje merilo za pravo ljudsko mišljenje, potem napravimo križ čez Slovence in Hrvate v zasedenem ozemlju. Da, nemško ljudstvo je kljukarstvu v velikanski večini sovražno — njegov molk je le tišina pred viharjem. Nemški tisk je že davno prenehal biti izraz ljudskega razpoloženja. Ali ni značilno, da se pri nas lažje dobi nemški nacistični list, kakor slovenska revija in celo časopis! Bijemo se na svoja narodna prsa, pri tem pa sami kujemo orožje zoper to, kar je naše in slovansko! —r.

V Sloveniji naj bodo le okrajna sodišča!

Prejšnji, propadli režimi so uvedli v Sloveniji neslovensko ime za okrajna sodišča ter jih pričeli imenovati »sreska« sodišča, hoteč s tem izpodrivati slovenski jezik tudi v sodnijskem uradovanju. Pri petil se je celo primer, ki smo ga svoj čas omenili v »Sloveniji«, da je neko sodišče odvetniku, zavednemu Slovincu, odklonilo vlogo, ker jo je naslovil na okrajno, ne pa na »sresko« sodišče. Noben preprost slovenski človek še danes ne ve, kaj pomeni »sresko« sodišče, še danes pozna slovensko ljudstvo in bo vedno poznalo, dokler bo živel slovenski narod, le okrajna sodišča. »Sreska« sodišča spominjajo na »zrezke«, pa naj bodo to »naravni« ali pa »dunajski« zrezki, ki jih pa naš človek, ki dostikrat pač kruha nima, skoraj več ne pozna. Ker je slovenski jezik v Sloveniji edini uradni jezik po ustavi, so z neslovenskim imenovanjem okrajnih sodišč prikrajšane državljanske pravice slovenskih ljudi. Sodnijski predstojniki slovenskih okrajnih sodišč se morajo ravnati po ustavi in so zato tudi dolžni, da napravijo, kjer jih še nimajo, slovenske sodnijske pečate, na katerih bo stalo okrajno, ne pa »sresko« sodišče. Res je, da imajo nekatera slovenska okrajna sodišča še stare slovenske pečate z imenovanjem »okrajno« sodišče ter da so si nekatera okrajna sodišča preskrbela tudi nove pečate s slovenskim imeno-

vanjem. Treba pa je, da si tudi tista okrajna sodišča, ki imajo na pečatih še »sreska« sodišča, preskrbe nove, na katerih bo »okrajno« ne pa »sresko« sodišče. Mislimo, da bi bilo prav, če bi občine v takih krajih, kjer so še »sreska« sodišča, napravile vloge na sodnijske predstojnike ter jih opozorile, da naj prekrstijo »sreska« sodišča v slovenska okrajna sodišča, ker to zahteva vse slovensko ljudstvo, ki plačuje davke in vzdržuje tudi sodišča. Je pa tudi dolžnost slovenskih odvetnikov in notarjev, da pri tistih sodnijskih predstojnikih, kjer še ni slovenskih sodnijskih pečatov, posredujejo ter jih odločno opozore, da morajo biti po ustavi v Sloveniji samo okrajna ne pa »sreska« sodišča.

Zanimiva polemika med »Slovenskim Narodom« in »Gorenjcem«

»Gorenjec« je v podlistkih primerjal »nacionaliste«, ki taje obstoj slovenskega naroda, z nemčurji in lahoni. Ko se je »Slov. Narod« zaradi tega nanj nekaj obregnil, mu je »Gorenjec« odgovoril, da lahko kar postreže z imeni, če si tega želi, da njegova primera med jugoslovanskimi nacionalisti z nemčurji precej drži, ter pravi:

»Pri zadnjih občinskih volitvah je neki bivši nemčur na Gorenjskem ostentativno zaklical na volišču: »Volim nacionalno.« V nekem gorenjskem mestu živi velik prijatelj »Naroda«; mož je bil avstrijski oficir, pri vojakihi ni hotel znati slovenskega jezika, slovenske fante je zmerjal z »Windische Hunde«, danes pa je velik nacionalist! V Ljubljani poznamo velikega nacionalista — jugoslovenskega namreč, ki je med vojno denunciral slovenske oficirje, ker so ti peli pesem »Buči, buči morje Adrijansko«. Zaradi te ovadbe so prišli slovenski oficirji pred vojno sodišče in jih je rešil šele polom iz zapore. Tisti ovaduh je danes velik jugoslovanski nacionalist. V nekem gorenjskem mestu so med vojno pridrveli v gostilno tedanji nemčurji in so hoteli pretepsti slovenske fante, ki so peli slovenske pesmi. Dotični tedanji nemčurji so postali veliki »nacionalisti«. Če želi »Narod«, mu lahko postrežemo še z več takimi zgodbicami, pa tudi z imeni. Če šteje »Narod« te konstatacije za burniranost, mu tega zaradi njegove starosti pač ne zamerimo.«

Da bi bil »Slov. Narod« glede na ta odgovor izrazil željo po imenih, nam ni znano.

Prilika o bogatinu in ubogem Lazarju

Bil je bogatin, ki se je oblačil v škrlat in tančico ter se dan za dnem sijajno gostil. In bil je neki berač, po imenu Lazar, ki je ležal pri njegovih vratih, poln uljes, in se je želel nasiti z drobtinami, ki so padale z bogatinove mize. Pa tudi psi so prihajali in mu lizali uljesa. Umrl pa je berač, in angeli so ga nesli v Abrahamovo naročje. In umrl je tudi bogatin in je bil pokopan. In ko je v peklu trpel muke, je povzdignil svoje oči in zagledal od daleč Abrahama in Lazarja v njegovem naročju. In zaklical je: »Oče Abraham, usmili se me in pošlji Lazarja, da pomoči konec svojega prsta v vodo in ohladi moj jezik, zakaj silno trpim v tem plamenu.« Abraham mu je rekel: »Sin, spomni se, da si prejel dobro v svojem življenju in Lazar prav tako hudo; zdaj se tukaj veseli, ti pa trpiš. In vrh tega je med nami in vami za vedno narejen velik prepad, da tisti, ki bi hoteli odtod priti k vam, ne morejo; pa tudi odondodne morejo sem.«

Tako večno lepa svetopisemska prilika! Tudi v politiki imamo pogosto pred seboj bogatine in Lazarje. V politiki pa imamo tudi tretjo osebo, ki je v svetopisemski priliki ni. To so posredovalci, ki hočejo že na tem svetu napraviti most preko velikega prepada in kompromis med bogatinom in Lazarjem in postanejo posredovalci za drobtine. Temu poslu se pravi politika drobitarnarstva.

Urednik in izdajatelj: Tone Klemenčič v Ljubljani

Mali zapiski

Prepovedan list.

Minister za notranje zadeve je prepovedal z odločbo št. 58.521 z dne 9. novembra t. l. nadaljnje izhajanje lista »Radničke Novine«, ki izhajajo v Zagrebu.

Jasna beseda.

»Hrvatski dnevnik« piše: Kadarkoli se govori o hrvaškem vprašanju in odnosajih posameznih strank do tega vprašanja, nikoli se ne sme pozabiti, da predstavljajo Hrvatje veliko silo, s katero morajo računati vsi resni faktorji. Kadar se torej govori o tem vprašanju, se ne sme niti za trenutek misliti na nekakšne koncesije, kajti koncesije se morejo dajati samo tistemu, ki nima pravice, medtem ko se tistemu, ki ima določene pravice, ne morejo dajati nobene koncesije. Hrvatje torej ne zahtevajo nobenih koncesij glede na državno ureditev niti glede državljanjskih svoboščin, ker to ne more biti predmet nobenih koncesij.

Napredovanje naprednosti.

»Pretekle (zakaj ne raje: prošle. Ured.) občinske volitve so pokazale, kako neporušna je pozicija naprednega in nacionalnega elementa v naši banovini...«

Tako je začelo »Jutro« svojo številko dne 17. t. m. Vse opozicijske liste in glasove je preprosto terjalo zase. Dr. Mačka zadnje čase že razglašajo tako rekoč za jugoslovena. Zakaj ne bi še njegovih zmag pri občinskih volitvah na Hrvaškem razglasili za zmago jugoslovenske nacionalne misli. Že da bo abota zaokrožena.

Od ministra Djura Jankovića smo že večkrat prinesli kako res zanimivo izjavo. Tudi tale

»Če bi človek primerjal delo dr. Stojadinovića v politiki, tedaj bi ga lahko vzporejal z enim največjih duhov v medicini, s Pasteurjem, ki je izzval vihar protestov vseh zastarelih medicinskih akademikov, ko se je v preteklem stoletju pojavil s svojim načinom zdravljenja, kajti prav tako je tudi pojav dr. Milana Stojadinovića izzval proteste vseh zastarelih predstavnikov in akademikov naše politike.«

Sumljive skrbi.

Preiskave, ki se vrše na odredbo župana dr. Jure Adlešiča v posameznih področjih mestne občine ljubljanske, delajo nekaterim hude skrbi. Ne morejo dočakati zaključka, pa nestrpno nergajo, kjerkoli se jim nudi prilika. Je čudna ta skrb in sumljiva obnem. Kaj, če bi se nekoliko posvetilo tudi drugam, kjer sicer neha oblast županova, začenja pa drugih, višjih oblasti?

Dve aferi — dve nagradi.

V »Jutru« beremo: V Dubrovniku imajo dve aferi, ki vso tamkajšnja javnost razburjata ali vsaj zelo zanimata. Nedavno so neznan vandali poškodovali relief kralja Petra Osvoboditelja nad sloviti dubrovniškimi mestnimi vrati. Relief je umetnina velikega Meštrovića in je postal že bistveni znak Dubrovnika, kakor kip mestnega patrona sv. Vlaha. Ta vandalski čin je dubrovniško glasilo Katoliške akcije »Narodna svijest« opisalo na prav čuden način in namigovalo, kakor da bi mogli biti zločinci jugoslovanski nacionalisti. Predstavniki vseh dubrovniških nacionalnih društev so se zaradi tega zbrali, sprejeli protest proti takemu sumničanju in razpisali nagrado 10.000 dinarjev za tistega, ki najde sled za zlikovcem.

Druga afera je v zvezi z nedavnim »Hrvatskim plesom«. Takrat so se namreč med občinstvom pojavili letaki hudo protidržavne vsebine. Razpečevalcev letakov niso mogli najti, še manj seveda njih izdajatelja. Dubrovniški župan je zaradi tega razpisal 5.000 Din nagrade tistemu, ki izsleditiskarno, v kateri so se letaki tiskali, ali pa razširjevalce, ki so jih spravili med obiskovalce plesa.

Najboljši šivalni stroji in koleša

ADLER

po izredno nizkih cenah pri tvrdki

Josip Petelinc, Ljubljana
za vodo (blizu Prešernovega spomenika)

Večletno jamstvo!

Pouk v umetnem vezenju brezplačen!

V Jugoslovanski knjigarni si naročite sledeče knjižne zbirke:

Leposlovno knjižnico
Ljudsko knjižnico
Zbirko domačih pisateljev
Zbirko mladinskih spisov

za malenkostne mesečne obroke. Zahtevajte naš Vestnik, ki ga pošljemo brezplačno z natančnimi podatki.

JUGOSLOVANSKA KNJIGARNA V LJUBLJANI